Dimarts 18 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 14,22-36): En aquells dies, quan la gent hagué menjat, Jesús manà als deixebles que pugessin a la barca i que el precedissin a l'altra riba, mentre acomiadava les multituds. I quan les hagué acomiadat, pujà a la muntanya a pregar tot sol. Arribat el vespre, encara s'estava allà tot sol.

Mentrestant, la barca ja era enmig del mar a molts estadis, batuda per les ones, perquè el vent era contrari. I a la quarta vetlla de la nit, anà cap a ells caminant sobre el mar. Però els deixebles, veient-lo caminar sobre el mar, s'espantaren, i deien: «És un fantasma»; i cridaren de por. Però de seguida Jesús els digué: «Tingueu confiança! Soc jo, no tingueu por!». I responent-li Pere, digué: «Senyor, si ets tu, mana'm anar a tu sobre les aigües». I ell diu: «Vine!». I baixant Pere de la barca, caminà sobre les aigües, i anà cap a Jesús. Però veient fort el vent, va tenir por, i començant a enfonsar-se, cridà dient: «Senyor, salva'm!». I a l'instant Jesús, estenent la mà, l'agafà, i li digué: «Quina poca fe! Per què has dubtat?». I quan pujaren a la barca, el vent cessà. Els qui eren a la barca l'adoraren, dient: «Veritablement tu ets Fill de Déu!».

I havent fet la travessia, tocaren terra a Genesaret. I reconeixent-lo els homes d'aquell lloc, donaren avís per tota aquella contrada, i li portaren tots els malalts. I li suplicaven que els deixés tocar ni que fos la franja del seu mantell. I tots els qui el tocaren quedaren sans.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Senyor, si ets tu, mana'm anar a tu sobre les aigües»

Fra Lluc TORCAL Monjo de Monestir de Sta. Mª de Poblet
(Santa Maria de Poblet, Tarragona, Espanya)

Avui no veurem Jesús dormint a la barca mentre aquesta s'enfonsa, ni calmant la tempesta amb una sola paraula increpatòria, suscitant així l'admiració dels deixebles (cf. Mt 8,23-27). L'acció d'avui no deixa de ser, però, menys desconcertant: tant per als primers deixebles com per a nosaltres.

Jesús havia obligat els deixebles a pujar a la barca i anar cap a l'altra riba; havia acomiadat tothom després d'haver assaciat la multitud afamada i havia romàs tot sol a la muntanya immers profundament en la pregària (cf. Mt 14,22-23). Els deixebles, sense el Mestre, avançaven amb dificultats. Fou llavors quan Jesús s'apropà a la barca caminant sobre l'aigua.

Com correspon a persones normals i sensates, els deixebles s'esveraren en veure'l: els homes no solen caminar sobre l'aigua i, per tant, havien d'estar veient un fantasma. Però s'equivocaven: no es tractava d'una il·lusió, sinó que tenien davant el mateix Senyor, que els invitava —com tantes altres vegades— a no tenir por i a confiar en Ell per desvetllar en ells la fe. Aquesta fe s'exigí, en primer lloc, a Pere, el qual digué: «Senyor, si ets tu, mana'm anar a tu sobre les aigües» (Mt 14,28). Amb aquesta resposta, Pere mostrà que la fe consisteix en l'obediència a la paraula de Crist: no digué pas «fes que camini sobre les aigües» sinó que volia seguir allò que el mateix i únic Senyor li manés per poder creure en la veracitat de les paraules del Mestre.

Els seus dubtes li feren trontollar la incipient fe, però conduïren a la confessió dels altres deixebles, ara amb el Mestre present: «Veritablement tu ets Fill de Déu!» (Mt 14,33). «El grup d'aquells que ja eren apòstols, però que encara no creien, perquè veieren que les aigües jugaven sota els peus del Senyor i que en el moviment agitat de les onades els passos del Senyor eren segurs, (...) van creure que Jesús era el vertader Fill de Déu, confessant-lo com a tal» (Sant Ambròs).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «La pregària és conversa i diàleg amb Déu: seguretat de les coses que s'esperen, igualtat de condició i d'honor amb els àngels, esmena dels pecats, remei dels mals, garantia dels bens futurs» (Sant Gregori de Nissa)

- «Què és la pregària? Correntment es considera que és un col·loqui. I en un col·loqui hi ha sempre un "jo" i un "tu". En aquest cas un Tu amb T majúscula. Més important es el Tu, perquè la nostra oració té l'inici en Déu» (Sant Joan Pau II)

- «No hi ha cap més camí de la pregària cristiana que el Crist. Tant si la nostra pregària és comunitària com personal, tant si és oral com interior, només té accés al Pare si preguem en el nom» de Jesús (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.664)